

IK BIED JOU MIJN ONVERVANGBARE EN KOSTBARE LEVENSTIJD

Pieter Hoekstra

De cliënt vroeg haar: ‘Wat bied jij mij voor mijn goede geld?’ Zo ontdekten we een prachtige intervisievraag – zo’n vraag waar je als begeleider van andere mensen in hún levensvragen grondig met jezelf geconfronteerd wordt. ‘Weet je wat je zou kunnen zeggen?’ Misschien had ik nog wat langer moeten doorvragen. Dat hoort eigenlijk wel in een gesprek als dit. Maar ik trap tegelijk in mijn eigen val, omdat het voorbeeld zo herkenbaar is. De filosoof en bestuurskundige Paul Frissen vraagt zich in zijn nieuwste boek ‘De fatale staat’ af waarom mensen vandaag de dag niet meer met de grillen van het lot kunnen omgaan. Wij willen als moderne mensen toch die maakbare en alles-verzekerbare wereld? We willen boter-bij-de-vis en bij *no-cure* hoort *no-pay*.

‘Wat bied jij mij voor mijn goede geld?’ Wel erg snel reageer ik: ‘Wat je zou kunnen zeggen is dit: Ik bied jou mijn tijd – mijn levenstijd – onvervangbare en kostbare tijd. En waag het niet mijn onherhaalbare tijd te verknoeien. Het is mijn unieke levenstijd die ik met geen geld ter wereld kan terugkopen. Die kostbare tijd stel ik aan jou ter beschikking.’ Waar het zo gauw vandaan kwam, weet ik eigenlijk niet. Ik denk dat Viktor Frankl het ons heeft voorgehouden. Hij overleefde de concentratiekampen en stelde als mens en psychiater zijn tijd ter beschikking aan zeer velen, maar zijn 92 levensjaren waren te kostbaar om te laten verspillen door vragen als deze: ‘Wat bied jij mij voor mijn goede geld?’

Het geldt zo overigens niet alleen voor onvervangbare levenstijd van adviseurs en hulpverleners. Iedereen die anderen opzadelt met zinloze taken – zoals het moeten invullen van formulieren die nergens voor zullen worden gebruikt – ontnemt de ander kostbare en onherhaalbare tijd. Kwalijker nog dan de diefstal van ons geld is het wanneer overheden, instanties of meerderen ons beroven van levenstijd die nooit meer zal terugkomen! Het zou goed zijn als zij die over ons gesteld zijn dit bedenken voor zij ons niet alleen opzaden met nutteloze taken, maar ons daarmee bovenal beroven. Als ik mijn tijd wil verknoeien is dat mijn goed recht en mijn eigen verantwoordelijkheid. Maar de tijd die ik van een ander vraag is een geschenk wanneer deze mij wordt gegeven. Ik beschouw het als een voorrecht om daarvan gebruik te mogen maken. Het geldt voor de pakketbesteller aan de deur, die verdient daarom een vriendelijk woord; de wegwerker verdient mijn oplettendheid (op de wel eens schaarse momenten dat hij daar ook daadwerkelijk is); de arts; de manager als deze de problemen oplost in plaats van ze opwerpt en de politicus die het beste voorheeft met mensen.

Zou er overigens een verband bestaan tussen het op de achtergrond raken van St. Petrus, die bij de hemelpoort de administratie bijhield van elke mensenziel en het vervolgens ontstane vacuüm, dat nu schijnt te moeten worden ingevuld met ongelooflijke hoeveelheden protocollen, verslagen en formulieren hier op aarde?